

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200068
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8519200068.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: X. O., K.. XX.XX.XXXX, O. J. XXX/XX, W. L., o zaplatenie 1.411,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 16.06.2020, č. k. 6Csp/6/2019-162 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 81 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 81 eur od 16.06.2008 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej zamietavej časti potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40,36 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 909,90 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 909,90 eur od 16.06.2018 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach v sume 50 eur vždy k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 28,88 %, ktorý je povinný zaplatiť žalovaný, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 15.01.2019 domáhal zaplata sumy 1.411,93 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.000 eur od 16.06.2018 do zaplata. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu uzavrel dňa 09.12.2015 so žalovanou zmluvu č. XXXXXX o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 1.000 eur. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, a preto právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 29.04.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňa 19.05.2016. Žalovaná suma predstavuje istinu úveru vo výške 1.000 eur a neuhradený úrok vo výške 411,93 eur. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania odo dňa 16.06.2018 (deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky). Podaním doručeným súdu dňa 04.09.2019 žalobca uviedol, že žalovaná na predmetný úver vykonala platby v celkovej výške 9,10 eur dňa 25.01.2016, ktoré boli započítané na úhradu úrokov. Žalovaná na pojednávaní uviedla, že momentálne pracuje a súhlasí so splátkami vo výške 50 eur, je si vedomá, že je v omeškani a uznáva svoj záväzok.

4. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa v tom čase platného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby bola v zmluve uvedená výška RPMN a z akých predpokladov sa vychádzalo pri jeho výpočte. V predmetnej zmluve tento údaj chýba, a preto v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná na úver uhradila sumu 9,10 eur, a preto súd zaviazal žalovanú k zaplata sumy 909,90 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania od 16.06.2018, t.j. deň nasledujúci po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, preto súd priznal úroky z omeškania vo výške 5 % zo sumy 909,90 eur od 16.06.2018 do zaplata. V súlade s návrhom žalovanej a súhlasom žalobcu povolil súd žalovanej splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku mal súd za to, že v predmetnom konaní nemožno rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, nakoľko v prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovanou skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinností preskúmať spotrebiteľskú zmluvu. Uvedené by sa priečilo zásade spravodlivosti a došlo by k zvýhodneniu pasívnych spotrebiteľov oproti spotrebiteľom, ktorí svoj dlh často uznajú z obavy z následnej nemožnosti úhrady ich dlhu v splátkach voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod.. Z uvedeného dôvodu bol súd povinný skúmať, či predmetný spor má spotrebiteľský charakter a zaoberať sa aplikáciou noriem ochrany spotrebiteľa.

5. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd rozhodol v rozpore s objektívnymi skutočnosťami zistenými v konaní a v rozpore s vyhláseným znením rozhodnutia. Jednoduchým matematickým výpočtom možno dospieť k záveru, že pokiaľ žalovaný uhradil 9,10 eur a bol mu poskytnutý úver 1.000 eur, rozdielom nie je suma 909,90 eur, ale suma 990,90 eur. Správne mal súd zaviazat žalovaného na zaplata sumy 990,90 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 990,90 eur od 16.06.2020 do zaplata. V zmysle zápisnice z pojednávania žalovaný uviedol, že svoj záväzok uznáva, napriek uvedenému súd nerozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmaval uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke. Takýto postup je v rozpore s ust. § 282 CSP a súd svojím výkladom zmenil vôľu zákonodarcu, čím porušil ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. V konaní bezpochyby došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok, ktoré zákon vyžaduje na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o nároku rozsudkom pre uznanie. Žalobca namietal aj skutočnosť, podľa ktorej mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd žiadnym spôsobom nekonkretizuje, v čom spočívajú uvedené nedostatky predmetnej zmluvy (predpoklady pre výpočet RPMN). Žalobca považuje za preukázané, že zmluva obsahovala všetky predpoklady na výpočet RPMN spolu s percentuálnym vyjadrením samotnej výšky RPMN, pričom ide o štandardné vyjadrenie v spotrebiteľských zmluvách, ktoré je zákonom aprobované. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel, resp. zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

8. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie a následne uplatnenými odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval v konaní správne, správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvej inštancie.

9. Podľa § 9 odsek 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z.z, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, očnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

10. Podľa § 11 odsek 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

11. Na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, odvolací súd totožne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah a žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Pri preskúmaní zmluvy č. XXXXXX odvolací súd taktiež dospel k záveru, že v predmetnej zmluve absentuje obligatórna náležitosť, a to uvedenie všetkých predpokladov pre výpočet RPMN. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady pre jej výpočet. Preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bezpoplatkový. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.

12. Ako dôvodnú považuje odvolací súd námietku žalobcu vo vzťahu k sume, ktorú je žalovaná povinná vrátiť žalobcovi. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1000 eur a žalovaná za úver zaplatila 9,10 eur. Teda rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru (1000 eur) a sumou zaplateného úveru (9,10 eur) predstavuje 990,90 eur, čo je sumou, ktorú žalovaná žalobcovi dlhuje na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol výpočet, akým zisťoval sumu, ktorú žalovaná dlhuje žalobcovi, avšak pri jeho výpočte urobil matematickú chybu, keď do sumy 990,90 eura (1 000 eur - 9,10 eur) nezapočítal aj dlh 81 eur s prísl. Preto, ak bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, žalovaný mal žalobcovi zaplatiť 1 000 eur. Z tejto sumy žalovaný zaplatil 9,10 eur, a preto odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku II. (§ 388 CSP) tak, že ho k už priznanej sume 909,90 eur s prísl. (I. výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť), pripočítal ešte sumu 81 eur s prísl. a v prevyšujúcej zamietavej časti rozsudku ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

13. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu o rozhodnutí rozsudkom pre uznanie odvolací súd uvádza, že vyjadrenia žalovanej v rámci výpovede pred súdom prvej inštancie nemožno považovať za taký prejav jej vôle, ktorý by vyvolával právne účinky predpokladané v ust. § 282 CSP. Naviac súd prvej inštancie dôvody, pre ktoré nerozhodol rozsudkom pre uznanie podrobne odôvodnil v bode 26. rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, a len pre zdôraznenie dodáva.

14. Uznanie dlhu je takým úkonom dlžníka, v dôsledku ktorého za stavu, že protistrana podala návrh na vyhlásenie rozsudku pre uznanie, súd neskúma odôvodnenosť, existenciu a rozsah žalobou uplatneného nároku, ale bez ďalšieho prezumuje, že takýto nárok existuje a je dôvodný v rozsahu, ako ho dlžník uznal, preto žalobe čo do uznaného dlhu vyhovie. Vzhľadom na závažnosť inštitútu, a to

najmä za stavu, že ide o konanie s tzv. slabšou stranou, ako je to aj v predmetnom prípade, kedy má žalovaný postavenie spotrebiteľa, je potrebné dôsledne vyžadovať náležitosti uznávacieho právneho úkonu. Z vyjadrenia žalovanej (že si je vedomá dlhu) nie je zrejmé, v akom rozsahu považuje žalobu za opodstatnenú. Byť si vedomý dlhu ešte samo o sebe neznamená, že dlžník svoj dlh aj uznáva.

15. V konaní nebolo sporné, že zmluva č. XXXXXX. zo dňa 09.12.2015, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok uplatnený žalobou, má povahu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade spotrebiteľských sporov je súd povinný preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či spĺňa obsahové požiadavky ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a pod.. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod.. Aj v tomto prípade všetky okolnosti nasvedčujú tomu, že žalovaný existenciu dlhu nepoprel a vyjadrenie k veci na pojednávaní formuloval pod tlakom okolností - prebiehajúce súdne konanie, nepriaznivá finančná situácia žalovanej, snaha o docielenie možnosti úhrady dlhu v splátkach. V spotrebiteľských sporoch možno za relevantný považovať iba informovaný uznávací prejav vôle spotrebiteľa, t.j. taký, ku ktorému spotrebiteľ pristúpil až po tom, čo súd prvej inštancie vykonal poučenie podľa § 292 písm. b/ CSP, teda vhodným spôsobom, nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, no hlavne aj o „iných možnostiach obrany...“. Ako však už bolo konštatované vyššie, v predmetnom konaní ani nemožno dospieť k záveru, že prejav žalovanej predstavuje uznanie dlhu.

16. S poukazom na túto skutočnosť, vyjadreniu žalovanej učinené pred súdom prvej inštancie nemožno priznať právne účinky uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepostupoval v rozpore s ust. § 282 CSP, keď vo veci nerozhodol rozsudkom pre uznanie. Svojím postupom súd plne rešpektoval a splnil povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy zameranej na ochranu spotrebiteľa.

18. O trovách celého konania (prvoinštančného i odvolacieho) súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP. Súd vyhovel žalobe v časti o zaplatenie sumy 990,90 eur (70,18 %) a v časti o zaplatenie 421,03 eur (29,82 %) súd žalobu zamietol. Teda úspech žalobcu (rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného) predstavuje v rozsahu 40,36 %. Preto odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).